

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
Pedagogická fakulta – katedra společenských věd

Jeronýmova 10, 371 15 České Budějovice, ☎ 38 63 583 57, 38 63 583 56, 38 777 33 00,
fax: 38 731 21 94, e-mail: ksv@pf.jcu.cz

**POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE MARKÉTY HÖLCLOVÉ – FENOMÉN MIGRACE A
ČESKÁ REPUBLIKA**

Předkládaná práce Markéty Hölclové je souhrnnou zprávou o migraci a českých zemích zejména s důrazem na současný stav a vývoj v oblasti azylové problematiky.

Práce je rozdělena na úvodní část, v níž autorka vysvětluje základní pojmy, zejména s akcentem na právní úmluvy otázek udílení azylu. Dále rozvíjí téma Česká republika a uprchlictví po roce 1989. V této kapitole se věnuje i otázce uplatnění uprchlíků na tuzemském trhu práce, kde však spíše než o uprchlících pojednává o problémech, kterým čelí ekonomičtí migranti. Za tuto kapitolu je zařazena kapitola o Československu jako o teritoriu, odkud se odcházelo, aby pak závěr práce sestával z popisu současného vývoje v dané problematice v kontextu evropskounijní legislativy.

Předložená diplomová práce je zajímavým úvodním přehledem pro studium otázek migrace, zejména nucené migrace a historie a současnosti Českých zemí z tohoto pohledu. Jedná se o práci, která přehledně shrnuje nejdůležitější údaje, vyslovuje jasné teze, sumarizuje nastudovanou literaturu, nepřináší však v tomto kontextu mnoho nových poznatků.

Problematické pasáže se v práci objevují výjimečně, práce má spád, dobře se čte. K ojedinělým nejasnostem lze zařadit odstavec na str. 12, kde autorka tvrdí, že: „Mezinárodní právo také nerozlišuje mezi osobami, které musely nedobrovolně opustit svou domovskou zemi, a mezi osobami, které byly přesídleny v rámci vlastní země. Příčinám útěku se nevěnuje přílišná pozornost, a proto bývají všechny osoby označovány souhrnným názvem uprchlík.“ Dle mého názoru se jedná při pohledu na právní úmluvy platící pro problematiku udílení azylu o chybný názor.

Diskusí je též tvrzení autorky o těch, kdož odešli do Moskvy v období druhé světové války: „Mnozí uprchlíci, kteří odešli do Moskvy, se postupně stávali příznivci sovětského komunistického zřízení.“ (str. 40) Bylo by možné namítnout, že gro exilu v Moskvě tvořili již členové či sympatizanti komunistické strany, a tedy i příznivci sovětského zřízení, kteří odešli z tohoto důvodu do Moskvy cíleně. V tabulce na str. 50 pak není úplně jisté, zda prezentované údaje platí pro českou část federace, když v roce 1990, 1991 a 1992 Česká republika ještě neexistovala. V samotném závěru práce by pak bylo ještě vhodné, aby autorka při obhajobě vysvětlila svůj názor že: „Důležitou věcí, kterou je nutné také právně zakotvit, je to, že v azylovém řízení dochází v posledních letech k tomu, že dochází k zneužívání žádostí o azyl. Stává se, že o azyl požádá osoba, které je už poskytována mezinárodní ochrana v jiném státě.“ Nejsem si zcela jist, zda k tomuto skutečně dochází, či zda autorka neměla spíše na mysli fakt, že žadatelé žádají o azyl ve více zemích současně.

Práci studentky Hölzlové navrhuji k obhajobě a navrhuji klasifikaci – velmi dobře.

PhDr. Salim Murad

Českých Budějovicích dne 23. 5. 2008